

να τυγχάνει εφαρμογής και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες εμπορεύματα όπως τα περιγραφόμενα λεπτομερέστερα στον εν λόγω κανονισμό, τα οποία, κατά τη διαμετακόμιση (transit) από ένα κράτος το οποίο δεν ανήκει στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα σε άλλο κράτος το οποίο δεν ανήκει στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, δεσμεύονται προσωρινώς από τις τελωνειακές αρχές εντός κράτους μέλους, βάσει του προαναφερθέντος κανονισμού, κατόπιν αιτήσεως του δικαιούχου σήματος καταχωρισθέντος εντός κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ο οποίος επικαλείται προσβολή των δικαιωμάτων του και του οποίου η επιχείρηση έχει την έδρα της εντός τρίτου κράτους;

(¹) ΕΕ 1999, L 27, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2000 στο πλαίσιο της υποθέσεως Rudolf Gabriel

(Υπόθεση C-96/00)

(2000/C 149/45)

Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Μαρτίου 2000, το Oberster Gerichtshof ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της υποθέσεως Rudolf Gabriel, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Αποτελεί η αξίωση που παρέχει στους καταναλωτές το άρθρο 5j του αυστριακού Konsumentenschutzgesetz (νόμου περί προστασίας των καταναλωτών, στο εξής: KSchG), BGBl 1979, σ. 140, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο I Z 2 του αυστριακού Fernabsatz-Gesetz (νόμου περί των εξ αποστάσεως πωλήσεων) BGBl I 1999 σ. 185, να μπορούν δηλαδή να απαιτούν δικαστικώς από τους επιχειρηματίες το βραβείο που φαινομενικά κέρδισαν, οσάκις οι τελευταίοι αποστέλλουν (απέστειλαν) «υποσχέσεις» περί κέρδους ή άλλες παρόμοιες ανακοινώσεις σε συγκεκριμένους καταναλωτές και δημιουργούν (δημιούργησαν) την εντύπωση, με τη μορφή αυτών των αποστολών, ότι ο καταναλωτής κέρδισε ορισμένο βραβείο,

1) συμβατική αξίωση κατά το άρθρο 13, σημείο 3,

ή

2) συμβατική αξίωση κατά το άρθρο 5, σημείο 1,

ή

3) αξίωση εξ αδικοπραξίας κατά το άρθρο 5, σημείο 3,

της Συμβάσεως των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, της 27.9.1968;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 15 Μαρτίου 2000

(Υπόθεση C-98/00)

(2000/C 149/46)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον κ. Richard Wainwright, κύριο Νομικό Σύμβουλο στη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής, και Παναγιώτη Παναγιωτόπουλο, εμπειρογνώμονα της εθνικής διοίκησης, αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 15 Μαρτίου 2000 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη έχοντας θεσπίσει και επικουρικώς να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, στην οριζόμενη προθεσμία τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για να συμμορφωθεί πλήρως με την οδηγία 92/13/ΕΟΚ(¹) του Συμβουλίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992, για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων σχετικά με την εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων στις διαδικασίες σύναψης συμβάσεων φορέων οι οποίοι λειτουργούν στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των τηλεπικοινωνιών, παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης και της οδηγίας αυτής.

— Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο δεσμευτικός χαρακτήρας των διατάξεων του τρίτου εδαφίου των άρθρων 249 και 10 ΕΚ (πρώην άρθρα 189 και 5 της Συνθήκης ΕΚ) επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να μεταφέρουν τις οδηγίες στην εσωτερική έννομη τάξη πριν από την εκπνοή της ταχθείσας για το σκοπό αυτό προθεσμίας και να ανακοινώνουν αμέσως τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή. Η προθεσμία αυτή έληξε 1η Ιανουαρίου 1998 χωρίς η Ελληνική Δημοκρατία να έχει ανακοινώσει στην Επιτροπή τις διατάξεις μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο.

(¹) ΕΕ L 76 της 23.3.1992, σ. 14.